

Sygn. akt II AKa 267/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Zbigniew Kapiński

Sędziowie: SA – Anna Zdziarska (spr.)

SA – Rafał Kaniok

Protokolant: sekr. sąd. – Piotr Grodecki

przy udziale prokuratora Leszka Woźniaka

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2016 r.

sprawy: 1. L. K., syna E. i A. z domu M., ur. (...) w M.

oskarżonego o czynny z art. 258 § 2 k.k., art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (x 2), art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (x2), art. 13 § 1k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art.65 § 1 k.k.;

2. M. P. (1), syna S. i C. z domu S., ur. (...) w M.

oskarżonego o czyn z art. 258 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 16 lutego 2016 r., sygn. akt XVIII K 143/15

1. zmienia zaskarżony wobec oskarżonego L. K. wyrok w zakresie czynu 5 w ten sposób, że podstawę skazania uzupełnia o art. 11 § 2 k.k., zaś podstawę wymiaru kary o art. 11 § 3 k.k.; w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

2. utrzymuje w mocy zaskarżony wobec oskarżonego M. P. (1) wyrok;

3. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w częściach na nich przypadających, w tym od L. K. kwotę 1900 (tysiąc dziewięćset) złotych, zaś od M. P. (1) kwotę 300 (trzystu) złotych tytułem opłaty za drugą instancję.

UZASADNIENIE

L. K. oskarżono o to, że:

1. w okresie bliżej nieustalonego dnia w drugiej połowie 2010 r., nie wcześniej jednak niż we wrześniu 2010 r. do dnia 6 września 2013 r. w B. i innych miejscowościach, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym tzw. grupie szkatułkowych mającej na celu dokonywania środków odurzających i substancji psychotropowych,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.

2. w okresie od bliżej nieustalonego dnia w drugie połowie 2010 r., nie wcześniej jednak niż we wrześniu 2010 r. do końca 2010 r. w miejscowości W. wspólnie i w porozumieniu z M. P. (1), bez wymaganego zezwolenia handlowa, bronią palną w postaci pistoletu określanego jako (...) i pistoletu maszynowego (...) (...) (...) (...) w ten sposób, że broń wspólnie i w porozumieniu z M. P. (1) nieodpłatnie przekazał Ł. A. (1) działającemu wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

3. w okresie od bliżej nieustalonego dnia do kwietnia 2012 roku do dnia 4 grudnia 2012 r. w miejscowości W., działając wspólnie i porozumieniu z M. P. (1) wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie środkiem odurzającym w znacznej ilości w postaci kokainy w ilości 100 gramów w ten sposób, że działając wspólnie i w porozumieniu z M. P. (1) nabył ww. środki odurzające podczas jednorazowej transakcji od Ł. A. (1) działającego wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami celem dalszej odsprzedaży, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. i przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65 § 1 k.k.

4. w okresie od bliżej nieustalonego dnia do kwietnia 2012 roku do dnia 4 grudnia 2012 r. działając wspólnie i w porozumieniu z M. P. (1) bez wymaganego zezwolenia posiadał broń palną w postaci pistoletu maszynowego (...), w ten sposób, że działając wspólnie i w porozumieniu z M. P. (1) nabył ww. broń palną od R. B. działającego wspólnie i w porozumieniu z Ł. A. (1) za kwotę 10 000 zł, przy czym to L. K. przekazał pieniądze i odebrał pistolet maszynowy od Ł. A. (1), zaś czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

5. w dniu 28 maja 2011 roku na terenie targowiska w K., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez użycie przemocy usiłował doprowadzić ustalonych i nieustalonych obywateli A. handlujących na terenie ww. targowiska do rozporządzenia mieniem poprzez płacenie opłaty za zgodę na handel tzw. haraczu w wysokości 1600 Euro, na szkodę ustalonych i nieustalonych obywateli A., w następstwie czego:

- pokrzywdzony A. Y. doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia czaszki, wstrząśnienia mózgu lo, stłuczenia barku prawego, które to obrażenia spowodowały rozstrój zdrowia na okres krótszy niż 7 dni;
- pokrzywdzony R. S. doznał obrażeń ciała w postaci rany tłuczonej okolicy ciemieniowo potylicznej prawej, objawów wstrząśnienia mózgu, które to obrażenia spowodowały rozstrój zdrowia na okres krótszy niż 7 dni;
- pokrzywdzony S. S. doznał obrażeń ciała w postaci rany tłuczonej łuku brwiowego prawego długości 1 cm oraz objawów wstrząśnienia mózgu, które to spowodowały rozstrój zdrowia na okres krótszy niż 7 dni; -pokrzywdzony L. A. doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia czaszki bez utraty przytomności, które to obrażenia spowodowały rozstrój zdrowia na okres krótszy niż 7 dni,

jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonych, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn 2 art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

6. w okresie od nieustalonego dnia w maju 2011 r., nie wcześniej jednali niż w dniu 11 maja 2011 roku do wakacji 2011 r. w miejscowości B., działając wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie środkiem odurzającym w znacznej ilości w postaci marihuany w ilości nie mniej niż 500 gramów w ten sposób, że zbył ww. środki odurzające podczas kilku transakcji D. G. (1) działającemu wspólnie i porozumieniu z innymi osobami celem dalszej odsprzedaży, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65 § 1 k.k.

M. P. (1), oskarżono o to, że:

7. w okresie bliżej nieustalonego dnia w drugiej połowie 2010 r., nie wcześniej jednak niż we wrześniu 2010 r. do dnia 6 września 2013 r. w B. i innych miejscowościach, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym tzw. grupie szkatułkowych mającej na celu dokonywanie przestępstw, w tym obrót wbrew przepisom ustawy znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, ***tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.***

8. w okresie od bliżej nieustalonego dnia w drugiej połowie 2010 r., nie wcześniej jednak niż we wrześniu 2010 r. w miejscowości W., działając wspólnie i w porozumieniu z L. K., bez wymaganego zezwolenia handlował bronią palną w postaci pistoletu określanego jako (...) i pistoletu maszynowego (...) (...) nr (...) w ten sposób, że broń tą wspólnie i w porozumieniu z L. K. nieodpłatnie przekazał Ł. A. (2) działającemu wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

9. w okresie od bliżej nieustalonego dnia do kwietnia 2012 roku do dnia 4 grudnia 2012 r. w miejscowości W., działając wspólnie i w porozumieniu z L. K. wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie środkiem odurzającym w znacznej ilości w postaci kokainy w ilości 100 gramów w ten sposób, że działając wspólnie i w porozumieniu z L. K. nabył ww. środki odurzające podczas jednorazowej transakcji od Ł. A. (1) działającego wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami celem dalszej odsprzedaży, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. i przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65 § 1 k.k.

10. w okresie od bliżej nieustalonego dnia do kwietnia 2012 roku do dnia 4 grudnia 2012 r. działając wspólnie i w porozumieniu z L. K., bez wymaganego zezwolenia posiadał broń palną w postaci pistoletu maszynowego (...), w ten sposób, że działając wspólnie i w porozumieniu z L. K. nabył ww. broń palną od R. B. działającego wspólnie i w porozumieniu z Ł. A. (1) za kwotę 10 000 zł, przy czym to L. K. przekazał pieniądze i odebrał pistolet maszynowy od Ł. A. (1), zaś czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 16 lutego 2016 r., w sprawie o sygn. akt XVIII K 143/15:

oskarżonego L. K. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów:

za czyn 1 z mocy art. 258 § 2 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 2 (dwa) lat pozbawienia wolności;

w zakresie czynu zarzucanego w punkcie 2 L. K. uznał za winnego tego, że w okresie od bliżej nieustalonego dnia w drugiej połowie 2010 r., nie wcześniej jednak niż we wrześniu 2010 r. do końca 2010 r. w miejscowości W. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, bez wymaganego zezwolenia posiadał broń palną w postaci pistoletu określanego jako (...) i pistoletu maszynowego (...) (...) (...) nr (...) w ten sposób, że broń tę nieodpłatnie przekazał Ł. A. (1) działającemu wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej, tj. czynu z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i na podstawie tych przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 263 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jeden) roku i 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności;

za czyn 3 po przyjęciu, że działał wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, z mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65 § 1 k.k.

skazał go, a z mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U, Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) wymierzył mu karę 2 (dwa) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda,

z mocy art. 70 ust. 4 ww. ustawy zasądził nawiązkę w wysokości 1 000 (jeden tysiąc) złotych na rzecz S. (...) z siedzibą w R.;

za czyn 4 po przyjęciu, że działał wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, z mocy 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 263 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jeden) roku i 5 (pięć) miesięcy pozbawienia wolności;

w zakresie czynu zarzucanego w punkcie 5 L. K. uznał za winnego tego, że w dniu 28 maja 2011 roku na terenie targowiska w K., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wziął udział w pobiciu ustalonych i nieustalonych obywateli A. handlujących na terenie ww. targowiska w celu doprowadzenia ich do rozporządzenia mieniem poprzez płacenie opłaty za zgodę na handel tzw. haraczu w wysokości 1600 Euro, w następstwie czego:

- pokrzywdzony A. Y. doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia czaszki, wstrząśnienia mózgu lo, stłuczenia barku prawego, które to obrażenia spowodowały rozstrój zdrowia na okres krótszy niż 7 dni;

- pokrzywdzony R. S. doznał obrażeń ciała w postaci rany tłuczonej okolicy ciemieniowo potylicznej prawej, objawów wstrząśnienia mózgu, które to obrażenia spowodowały rozstrój zdrowia na okres krótszy niż 7 dni;

- pokrzywdzony S. S. doznał obrażeń ciała w postaci rany tłuczonej łuku brwiowego prawego długości 1 cm oraz objawów wstrząśnienia mózgu, które to spowodowały rozstrój zdrowia na okres krótszy niż 7 dni; -pokrzywdzony L. A. doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia czaszki bez utraty przytomności, które to obrażenia spowodowały rozstrój zdrowia na okres krótszy niż 7 dni, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonych, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej, tj. czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i na podstawie tych przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwa) lata pozbawienia wolności;

za czyn 6 z mocy art. art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65 § 1 k.k., skazał go, a z mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) wymierzył mu karę 1 (jeden) roku i 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda, z mocy art. 70 ust. 4 ww. ustawy zasądził nawiązkę w wysokości 1 000 (jeden tysiąc) złotych na rzecz S. (...) z siedzibą w R.;

z mocy art. 85 § 1 k.k. i 86 § 1 k.k. wymierzył L. K. karę łączną 5 (pięć) lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wysokości 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda;

oskarżonego M. P. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 7 czynu i z mocy art. 258 § 2 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 1 (jeden) roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

oskarżonego M. P. (1) od popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach 8, 9 i 10 uniewinnił;

z mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie:

oskarżonemu L. K. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności od dnia 24 września 2014 roku godzina 6:05 do dnia 16 lutego 2016 roku;

oskarżonemu M. P. (1) na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności od dnia 24 września 2014 roku godzina 6:20 do dnia 16 lutego 2016 roku;

z mocy art. 628 k.p.k. zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego L. K. kwotę 2 240 (dwa tysiące dwieście czterdzieści) złotych w tym 1 900 (jeden tysiąc dziewięćset) złotych tytułem opłaty oraz od oskarżonego M. P. (1) kwotę 1 042,15 (jeden tysiąc czterdzieści dwa i 15/100) złotych w tym 300 (trzysta) złotych tytułem opłaty, na mocy art. 632 ust 2 k.p.k. kosztami postępowania w zakresie czynów od których M. P. (1) został uniewinniony, obciążył Skarb Państwa.

Apelację od wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych oraz prokurator.

Obrońca oskarżonego L. K. na zasadzie przepisu art. 438 pkt. 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

a) przepisu art. 424 k.p.k., polegającą na niedopełnieniu określonego tym przepisem obowiązku zamieszczenia w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia koniecznych elementów, a przede wszystkim szczegółowego wskazania jakie fakty Sąd uznał za udowodnione lub nie udowodnione w tym w szczególności, które dowody pozwoliły na ustalenie przyjętego przez Sąd I instancji stanu faktycznego, gdyż samo tylko łączne wymienienie szeregu dowodów bez ich skonkretyzowania i powołania oraz odniesienia co do określonych faktów nie spełnia wymogu wynikającego z art. 424 k.p.k.;

b) przepisu art. 167 § 1 k.p.k. i art. 170 § 5 k.p.k., poprzez zaniechanie realizacji zasady dążenia do wykrycia prawdy materialnej i zaniechanie wyjaśnienia okoliczności, dotyczących zarzucanych oskarżonemu czynów, które nasuwały poważne wątpliwości, a ich wyjaśnienie mogłoby doprowadzić do odmiennej oceny stanu faktycznego sprawy w zakresie popełnienia przez oskarżonego inkryminowanych mu czynów, a w tym w szczególności niezasadne oddalenie istotnych dla wyjaśnienia sprawy wniosków dowodowych złożonych przez obrońcę oskarżonego L. K., tj. o wniosku o przesłuchanie w charakterze świadka D.. na okoliczność oceny wiarygodności zeznań świadka M. R., w tym w szczególności na okoliczność zdarzeń wynikających z depozycji świadka R. złożonych w trakcie przesłuchania w dniu 29 listopada 2013 r. (k. 34), a dotyczących rzekomych relacji K. D. ps. (...) z tzw. (...); P. S., na okoliczność oceny wiarygodności depozycji świadka Ł. A. (1) złożonych w dniu 28 maja 2014 r. (k. 91-92), a dotyczących rzekomego spotkania, na którym miał być obecny Ł. A. (1), P. S. z mężczyznami określanymi jako (...); R. S. oraz M. K. (1), na okoliczność, że oskarżony L. K. nigdy nie był członkiem tzw. grupy szkatułowej, nie uczestniczył w przestępstwach popełnionych na polecenie lub z udziałem R. S., w tym między innymi dotyczących broni palnej i środków odurzających, jak również, że L. K. nigdy nie przekazywał na rzecz tzw. grupy szkatułowej lub R. S. kwoty po 2.000 zł miesięcznie, a także na okoliczność, czy R. S. był na bieżąco informowany o wszystkich sprawach dotyczących tzw. (...) (tj. w celu zakwestionowania zeznań świadka Ł. A. (1) z dnia 28 maja 2014 r., k. 92-93), J. M., na okoliczność oceny depozycji świadka Ł. A. (1) złożonych w dniu 25 czerwca 2014 r. (k. 125), a dotyczących rzekomego przestępstwa rozboju dokonanego w K. i wykluczenia udziału w tym zdarzeniu oskarżonego L. K. (oddalonych na rozprawie w dniu 2 lutego 2016 r.);

c) przepisu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez naruszenie przez Sąd I instancji zasady swobodnej kontrolowanej oceny dowodów i popadnięcie w dowolność ocen w zakresie przyznania wiarygodności zeznaniom świadków Ł. A. (1) (t. I k. 83- 102, 103-107, 123-130, 163-164, t. II k. 264-266, t. IV k. 647-651, k. 680-681, t. V k. 893- 901, k. 902-906), D. G. (1) (t. I k. 146-150, 153-156, 157-160, t. IV k. 625-627, k. 627- 629, k. 676-677, t. V k. 893 -901, 902-906), R. B.

(t. IV k. 707-714, t. V k. 870-878), M. K. (2) (t. I k. 23-28, k. 31-39, t. IV k. 654-656), A. S. (t. I, z k. 62-68, 69-80), złożonym na etapie postępowania przygotowawczego, w sytuacji gdy świadkowi ci odmówili składania zeznań na rozprawie, a w toku postępowania nie było możliwe zweryfikowanie prawdziwości złożonych przez nich zeznań, oraz wyjaśnienia istotnych rozbieżności w zakresie udziału oskarżonego L. K. w popełnieniu inkryminowanych mu czynów;

f) przepisu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 1 k.p.k., polegającą na naruszeniu, wyrażonej tym przepisem zasady swobodnej kontrolowanej oceny dowodów oraz zasady domniemania niewinności, poprzez popadnięcie przez Sąd w dowolność w zakresie oceny szeregu okoliczności przemawiających za tym, iż prowadzone w przedmiotowej sprawie

postępowanie, w tym w szczególności przesłuchania świadków w postępowaniu przygotowawczym zmierzały od początku do wykazania winy oskarżonego w zakresie inkryminowanych czynów, zamiast do wykrycia dowodów jego sprawstwa, co skutkowało błędnym oparciem zaskarżonego wyroku na tak pozyskanych zeznaniach świadków,

i w efekcie

3) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał istotny wpływ na treść orzeczenia i polegał na nietrafnym przyjęciu, iż oskarżony L. K. dopuścił się popełnienia zarzucanych mu przestępstw, w sytuacji, gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego prowadzi do odmiennego wniosku.

Ponadto zaskarżonemu wyrokowi, na podstawie przepisu art. 438 pkt 4 k.p.k., zarzucił rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec L. K. za czyny przypisane oskarżonemu w zaskarżonym wyroku, poprzez wymierzenie kary rażąco wygórowanej w odniesieniu do kary sprawiedliwej.

Wskazując na powyższe, na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k., wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez uniewinnienie oskarżonego L. K. w całości od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego M. P. (1) na podstawie przepisu art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zaskarżonej części orzeczenia zarzucił:

a) obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na jego treść, a mianowicie:

- przepisu art. 6 ust. 1 i 3 lit. d EKPC w zw. z art. 390 § 1 k.p.k. i art. 391 k.p.k., polegającą na naruszeniu prawa do obrony poprzez uniemożliwienie M. P. (1) przesłuchania głównych, a de facto jedynych, świadków oskarżenia - to jest Ł. A. (1), D. G. (1), R. B. i M. K. (2), których wypowiedzi stanowiły podstawę skazania i poprzestanie przez Sąd meriti, na odczytaniu świadkom protokołów z przesłuchania ich w charakterze podejrzanych, przeprowadzonego na etapie postępowania przygotowawczego, w których to czynnościach M. P. (1) nie miał możliwości uczestniczenia a ponadto, wbrew zasadzie samodzielności jurysdykcyjnej Sądu, oparcie wydanego w przedmiotowej sprawie wyroku na dowodzie, który nie został przeprowadzony bezpośrednio przed Sądem orzekającym w sprawie;

- przepisu art. 7 k.p.k., polegającą na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów i popadnięcie przez Sąd I instancji w dowolność ocen, zwłaszcza w zakresie oceny dowodów z zeznań świadka Ł. A. (1), D. G. (1), R. B. i M. R., jak również wyjaśnień oskarżonego M. P. (1) i wyjaśnień współoskarżonego L. K.;

- przepisu art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 § 1 k.p.k. przez niedopełnienie obowiązku wydania orzeczenia w oparciu o całokształt zgromadzonego materiału dowodowego, a także związane z tym uchybieniem nieprawidłowe sporządzenie uzasadnienia Sądu I instancji, które - wobec generalnego i opisowego charakteru, zaniechania rozważenia i oceny poszczególnych relacji, złożonych przez Ł. A. (1), D. G. (1), R. B. i M. R. na temat osoby oskarżonego, jak też dotyczących zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze przestępczym tzw. szkatułowych, w której udział zarzuca się oskarżonemu oraz tzw. błoniaków oraz rzekomych wzajemnych związków pomiędzy wskazaną grupą a tzw. błoniakami, a nadto zaniechania wykazania charakteru udziału i roli w rzekomej zorganizowanej grupie przestępczej, nie przedstawienia odpowiednich i indywidualnych ocen, dla których Sąd I instancji wymierzył oskarżonemu karę za przypisany mu czyn, nie nadaje się do kontroli apelacyjnej;

- przepisu art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. poprzez oddalenie przez Sąd I instancji wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego zgłoszonego na rozprawie głównej w dniu 2 lutego 2016 r. i uznanie, iż wniosek ten w sposób oczywisty zmierza do przewlekłości postępowania, podczas gdy okoliczności na które zostali powołani wnioskowani w tym wniosku dowodowym świadkowie, miały istotne znaczenie dla weryfikacji relacji składanych w toku postępowania przygotowawczego przez świadków Ł. A. (1), D. G. (1), R. B. i M. R., a tym samym do ustalenia okoliczności faktycznych, koniecznych do wyjaśniania prawdy materialnej w niniejszym postępowaniu, co świadczy o zaniechaniu w dążeniu przez Sąd meriti do wykrycia wskazanej prawdy materialnej;

b) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego orzeczenia, który miał istotny wpływ na jego treść, polegający na nietrafnym przyjęciu, że oskarżony M. P. (1) dopuścił się popełnienia zarzucanego mu przestępstwa udziału w grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, podczas gdy prawidłowa analiza zgromadzonego materiału dowodowego prowadzi do odmiennego wniosku.

Mając na uwadze powyższe, na zasadzie przepisu art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 437 § 1 i 2 k.p.k., wniósł o uchylenie powyższego wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy Sądowi 1 instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów.

Prokurator na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

rażącą niewspółmierność kary łącznej wymierzonej przy zastosowaniu dyrektyw zasady absorpcji oskarżonemu L. K. w stosunku do sumy kar jednostkowych, co w konsekwencji doprowadziło do nieuwzględnienia w wystarczającej mierze celów kary, podczas gdy prawidłowa ocena celów zapobiegawczych i wychowawczych oraz potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa winna skutkować wyższym wymiarem kary łącznej pozbawienia wolności;

Podnosząc powyższy zarzut na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437

§ 2 k.p.k. wniósł o: zmianę zaskarżonego wyroku w części obejmującej wymierzoną oskarżonemu L. K. karę łączną poprzez wymierzenie mu jej w wysokości siedmiu lat pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych, także prokuratora i zarzuty w nich zawarte okazały się niezasadne z punktu widzenia ostatecznego rozstrzygnięcia.

Apelacje obrońców zarówno L. K., Jak i M. P. (1) zawierają tożsame zarzuty, co daje możliwość łącznego ustosunkowania się do nich.

Odnosnie obrazy art. 424 § 1 k.p.k. stwierdzić należy, że na poparcie trafności tego zarzutu obrońca L. K. przytoczył nieaktualne w większości orzecznictwo Sądu Najwyższego, pochodzące z lat osiemdziesiątych. Obecnie uważa się, że uzasadnienie wyroku jako akt następczy nie może mieć wpływu na jego treść, a tylko takiego rodzaju uchybienie mogłoby przemawiać za racją skarżącego. Dodatkowo kodeks postępowania karnego w art. 424 § 1 k.p.k. wskazuje kryteria jakie winno uwzględniać pisemne uzasadnienie, przede wszystkim ma być zwięzłe, zaś w art. 455 a k.p.k. jest mowa o tym że samo nie spełnienie wymogów pisemnych motywów wyroku nie może stanowić przyczyny uchylenia orzeczenia. Niezależnie od powyższego, zdaniem Sądu odwoławczego spełnia ono określone ustawą kryteria, jest szczegółowe, zawiera rozważania w odniesieniu do dowodów, kwalifikacji prawnej i w pełni poddaje się kontroli instancyjnej. Sąd meriti wskazał też którym dowodom i dlaczego dał wiarę, a zatem nie jest tak jak twierdzi obrońca M. P. (1), że Sąd Okręgowy ograniczył się do „globalnej wymiany dowodów”. Po przytoczeniu dowodów od str. 24 znajduje się ich ocena.

Obrońcy L. K. i M. P. (1) w apelacjach poczynili krytyczne uwagi odnośnie, jak nazwali, ogólnego charakteru uzasadnienia dotyczącego wymiaru kar jednostkowych i kary łącznej, niemniej uwagi te mają charakter abstrakcyjny, albowiem nie zawierają żadnej konkluzji, co też byłoby trudno oczekiwać w sytuacji, gdy rolą skarżących było doprowadzenie do uniewinnienia oskarżonych.

Konstrukcja apelacji prowadzi do wniosku, że zdaniem obrońców, Sąd I instancji bezzasadnie dał wiarę zeznaniom Ł. A. (1), D. G. (2), R. B., M. R. i A. S., a odmówił tego waloru wyjaśnieniom oskarżonych. Jednocześnie obrońca L. K. przytoczył treść wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 października 1998 r. (II AKa 187/98) dotyczącego dowodu z pomówienia i tożsame orzeczenie, bez wskazania sygnatury akt przytoczył drugi z obrońców.

W przekonaniu Sądu II instancji, powyższe orzeczenie aczkolwiek nie pozbawione słuszności, nie może być interpretowane dosłownie. Truizmem byłoby oczekiwać, że wszystkie kryteria zostaną spełnione w stu procentach, jak np. przyznanie faktów, dowodów niekorzystnych przez pomówionego.

Z całą pewnością nie można powiedzieć, że świadkowie są osobami o nieposzlakowanej opinii, skoro popełniali przestępstwa, jednakże nie przerzucali ciężaru własnej odpowiedzialności na oskarżonych, lecz obciążali także siebie. Opisywali przestępstwa, w których brali udział, co jest naturalne, gdyż w inny sposób nie weszliby w posiadanie tak szczegółowych informacji dotyczących okoliczności ich popełnienia.

Nie można przyjąć tak jak obaj obrońcy, że pomówienia nie zostały potwierdzone innymi dowodami. W tym miejscu rację należy przyznać Sądowi Okręgowemu, że zeznania powyższych świadków są spójne i konsekwentne i pomimo pewnych rozbieżności stanowią pełnowartościowy materiał dowodowy, tym bardziej że różnice dotyczące jak choćby czasu przekazywania pieniędzy za broń zostały zniwelowane w trakcie postępowania przygotowawczego podczas konfrontacji, czy kolejnych przesłuchań. Nie ma jednak wątpliwości, że opisywali te same zdarzenia widziane z własnej perspektywy. Fakt istnienia drobnych rozbieżności w relacjach świadczy o tym, że nie były one uzgadniane, a tym samym, że zostały złożone szczerze. Zresztą wniesione środki odwoławcze na bardzo ogólnym poziomie zarzucają rozbieżności nie próbując nawet przekonać, że są one na tyle poważne, że dyskredytują dowód w postaci zeznań różnych świadków, co do których brak jest podstaw by twierdzić, że istniały jakieś powody wskazujące na chęć złośliwego pomówienia oskarżonych. Jak słusznie zauważył sąd meriti, obywatele A. nie przyczynili się do ustalenia tożsamości sprawców zdarzenia na targowisku w K., to jednak potwierdzili ich przebieg wynikający z relacji Ł. A. (1) i D. G. (2), co wzmacnia ich wiarygodność także w odniesieniu do innych zdarzeń.

Przepisy postępowania karnego nie uniemożliwiają zastosowania art. 182 § 3 k.p.k. wobec świadka, który jest współoskarżonym w innej sprawie o tożsame zarzuty. Materiał dowodowy zebrany w toku postępowania przygotowawczego nie uległ dyskwalifikacji i nadal podlegał ocenie, z którego to obowiązku Sąd Okręgowy prawidłowo się wywiązał. Nie można automatycznie zakładać tak jak czyni to obrońca M. P., że każdy podejrzany kłamie, bo takie ma prawo. Argument tego typu nie ma racji bytu w realiach tej sprawy, bo jak wcześniej wspomniano świadkowie nie umniejszali swej roli w inkryminowanych przestępstwach. Sam autor apelacji przyznaje, że nawet Europejski Trybunał Praw Człowieka uwzględniając należne prawo do obrony, dopuszcza możliwość skorzystania przez świadka z prawa do odmowy złożenia zeznań, szczególnie gdy podstawa ta wynika z obaw o własne bezpieczeństwo. Prawo polskie nie przewiduje konieczności uzasadniania powodów odmowy złożenia zeznań, lecz w kontekście działań w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, takich obaw wykluczyć nie można. Z drugiej strony nie należało oczekiwać od Sądu I instancji, że opóźni merytoryczne rozpoznanie sprawy do czasu, aż świadkom przestanie przysługiwać prawo do odmowy składania wyjaśnień, bo to spowodowałoby paraliż sądownictwa i uzasadnione roszczenia o zasądzenie rekompensaty pieniężnej za przewlekłość postępowania. Obrońca M. P. w apelacji nie dostarczył żadnych informacji, które mogłyby wskazywać na nie dochowanie standardów przesłuchania świadków w postępowaniu przygotowawczym. Nadto należy dodać, że oskarżeni w obszerny sposób ustosunkowali się do przeprowadzonych dowodów. Nie wykazano też, że istniały jakieś zagadnienia, które wymagałyby zadania pytań świadkom. Orzeczenia nie oparto na jednym dowodzie, bo było ich kilka. Niektóre z zacytowanych orzeczeń Trybunału nie dotyczyły tej sprawy, bowiem nie opierano się na wiadomościach uzyskanych od policjantów w trybie operacyjno – rozpoznawczym.

Obrońcom L. K. i M. P. wypada przyznać rację w jednej kwestii – nigdy wyłączną podstawą oddalenia wniosku dowodowego nie powinien być przepis art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k.. Po dokonaniu szczegółowych rozważań, Sąd II instancji uznał, że uchybienie to jednak nie miało wpływu na treść wyroku. Należy bowiem zauważyć, że ewentualnie złożone zeznania, gdyby również zawnioskowani świadkowie K. D., R. S., P. S., M. K. (1), J. M. nie skorzystali z prawa do odmowy składania zeznań, czy odpowiedzi na poszczególne pytania miały dotyczyć istnienia grupy przestępczej „szkatułowej” i innych zdarzeń, w których według świadków oskarżeni mieli uczestniczyć, konfliktu z (...). Przeprowadzenie tych dowodów z dużym prawdopodobieństwem ilościowo mogłoby zwiększyć grupę dowodów korzystnych dla oskarżonych, na co wskazuje logika i doświadczenie życiowe, albowiem stosunkowo rzadko podejrzani

dostarczają dowodów przeciwko sobie. Jednocześnie siła dowodów nie tkwi w ilości, a zatem weryfikacja zeznań wnioskowanych świadków i tak odbyłaby się w kontekście całego materiału dowodowego, w tym zeznań Ł. A. (1), D. G. (2), R. B., M. R., A. S..

Co do udziału M. P. w zorganizowanej grupie przestępczej, w odniesieniu do apelacji stwierdzić należy, że fakt rozpoznania oskarżonego

przez D. G. (2) nie powinien budzić zdziwienia w sytuacji gdy go nie znał z nazwiska i konieczne było okazanie. Opinia R. B., że B. płacili pieniądze dla świętego spokoju nie może być wiążąca w obliczu innych faktów ustalonych w sprawie. Strukturę grupy określił A. S.. R. B., choć w opinii świadka zarządzał grupą (...), pod którą podlegali (...) mógł nie mieć znaczącej wiedzy co do składu grupy, ponieważ kontaktował się z L. K., a następnie został aresztowany. W świetle zebranych dowodów, nie ulega wątpliwości, że (...) nie byli przypadkowymi mieszkańcami B.. L. K. razem z M. P. (1) określanym zapewne na podstawie skojarzenia z kultowym filmem polskim jako (...) uczestniczył w spotkaniu dotyczącym wpłaty określonych sum pieniężnych dla grupy S.. Nie jest możliwe, aby osoba nie wtajemniczona została zaproszona na tego typu spotkanie. Następnie pieniądze były płacone w ustalonej wysokości, a grupa (...) kiedy miała problem z handlem narkotykami zgłaszała się z prośbą o ochronę. W niniejszej sprawie istotnie zbrakło dowodów na to, że M. P. (1) dopuścił się wszystkich zarzuconych mu przestępstw, co nie oznacza, że nie działał w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, że nie wykazywał aktywności i chęci wspierania grupy. Podczas spotkania w (...), w której uczestniczyli obaj oskarżeni nie rozmawiano wyłącznie o pieniądzach, ale także o broni, którą (...) mają zwrócić (...) i do czego w późniejszym okresie doszło, a następnie została zakupiona nowa (vide zeznania Ł. A. (1)). D. G. (1) wprost stwierdził, że M. P. (1) uczestniczył w „rozkminakach” i to nie jednokrotnie. Uniewinnienie M. P. od większości z zarzuconych mu czynów świadczy o obiektywizmie Sądu I instancji.

Przeprowadzona kontrola instancyjna nie dowiodła racji obrońców oskarżonych w zakresie w jakim zarzucili naruszenie zasady obiektywizmu i obrazę art. 7 k.p.k.

Jak już wielokrotnie w orzecznictwie podkreślano, zarzut obrazę art. 7 k.p.k. nie może się ograniczać jedynie do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych. Powinien wykazywać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonaniem rozstrzygnięciu.

Autorzy apelacji nie wykazali, że ocena dowodów wyrażona przez sąd orzekający w zakresie ustaleń faktycznych i winy jest sprzeczna z zasadami logiki i doświadczeniem życiowym.

Uzasadnienie zaskarżonego wyroku wskazywało logiczny proces, który doprowadził sąd do wniosku o winie oskarżonych. Sąd podał w uzasadnieniu, jakie fakty uznał za ustalone, na czym oparł poszczególne ustalenia i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, a następnie wyprowadził wnioski z dokonanych ustaleń, tym samym na uwzględnienie nie zasługiwał zarzut obrazę art. 424 § 1 k.k.

Sąd odwoławczy w toku kontroli instancyjnej zainicjowanej apelacją prokuratora uznał, że kara łączna wymierzona oskarżonemu L. K. nie razi nadmierną łagodnością. Oskarżyciel publiczny nie zakwestionował wymiaru kar jednostkowych, a jedynie zasadę wymiaru kary łącznej, a zatem będąc związanym granicami zaskarżenia i podniesionymi zarzutami Sąd odwoławczy nie mógł skorygować kary wymierzonej za czyn z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, za który w związku z popełnieniem w ramach zorganizowanej grupy przestępczej winna być wymierzona kara powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Wymiar kary łącznej prawidłowo ukształtowano na zasadzie najczęściej stosowanej tj. asperacji na co wskazywał bliski związek, szczególnie przedmiotowy pomiędzy czynami. Nie ma znaczenia fakt, że inne proporcje zastosowano przy wymiarze grzywny, bowiem każdorazowo należy brać pod uwagę oprócz innych względów także sytuację materialną oskarżonego. Poza tym różnica pomiędzy karą 5 lat a żadaną w apelacji 7 lat nie jest rażąca w stopniu nie dającym się zaakceptować

Zgodnie z dyspozycją art. 53 § 1 k.k. Sąd Okręgowy wymierzył obu oskarżonym karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając

stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

O kosztach procesu Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 633 k.p.k., art. 2 ust.1 pkt 4 i 5, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny, orzekł jak w wyroku.